ΤΟΥ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΟΥ Α. ΣΧΟΛ

Η ΑΝΑΠΟΔΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Συνεχίζουμε σήμερα τις ἐξυπνότατες παρατηρήσεις τοῦ εὐθυμογράφου Αὐρηλιανοῦ Σχόλ, γιὰ τὶς ἀναποδιὲς τῆς ζωῆς. Νὰ λοιπὸν μερικὲς ἀναποδιὲς ἀκόμη :

— Νὰ εἶσθε χρονογράφος μιᾶς ἐφημερίδος, νὰ παίρνετε ἕνα φύλλο γιὰ νὰ βρῆτε καμμιὰ περίεργη εἴδηση ποὺ νὰ σᾶς χρησιμεύση ὡς θέμα τοῦ χρονογραφήματός σας, νὰ διαβάζετε προσεκτικὰ τὶς τρεῖς σελίδες καὶ σὰν φθάνετε στὴν τετάρτη, νὰ ἀντιλαμβάνεσθε ὅτι τὸ φύλλο αὐτὸ εἶνε... τῆς περασμένης ἑβδομάδος !

— Νὰ βάζετε ἕνα γράμμα «ἐπεῖγον» στὴν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ σας καὶ νὰ τὸ βρίσκετε, ἀνέπαφο, μετὰ... ἕνα μῆνα !

— Νὰ μοιάζετε καταπληκτικὰ μὲ κάποιον κύριο ποὺ μπατσίσθηκε δημοσίᾳ καὶ ἀντιλαμβάνεσθε στὸ δρόμο τὸν κόσμο νὰ σᾶς πέρνη γι' αὐτὸν καὶ νὰ σᾶς κοιτάζη εἰρωνικά !

— Νὰ διαβάζετε στὴν «Τελευταία Ὥρα» μιᾶς ἐφημερίδος ὅτι ἐδραπέτευσε κάποιος κατάδικος τῶν κατέργων, τὸν ὁποῖον εἴχατε καταδικάσει ὡς ἔνοχος καὶ ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀποφάσεως σᾶς εἶχε φωνάξει μές στὸ δικαστήριο : « Ἔννοια σου καὶ θὰ σ' ἐκδικηθῶ ἐσένα !»

— Νὰ ἔχετε προσκληθῆ σὲ δεῖπνο ἀπὸ μιὰ πλουσία Ἀμερικανίδα. Νὰ πηγαίνετε καὶ νὰ μὴ συναντᾶτε παρὰ πρόσωπα ἄγνωστα, ποὺ μιλοῦν μόνο ἀγγλικὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν σκαμπάζετε γρῦ. Νὰ περιμένετε μὲ ἀγωνία καὶ μὲ τὰ μάτια στηλωμένα στὴν πόρτα νὰ ἔλθῃ ὁ φίλος σας ποὺ σᾶς ἐσύστησε στὴν οἰκοδέσποινα καὶ νὰ μαθαίνετε ξαφνικὰ ἀπὸ αὐτὴν ὅτι ὁ φίλος σας τῆς ἐτηλεφώνησε πὼς τοῦ ἔτυχε κάποια σπουδαία ὑπόθεσις ἡ ὁποία τὸν ἀναγκάζει νὰ μὴ λάβῃ μέρος στὸ δεῖπνο!...

— Νὰ κατορθώνετε νὰ συστηθῆτε μὲ μιὰ ἠθοποιό, τὴν ὁποία θαυμάζετε καὶ νὰ τῆς κάνετε χωρὶς νὰ τὸ ξέρετε, τὸν παιγνιῶδικό τῆς μεγαλυτέρας της ἀντιπάθειας !

— Νὰ χάσετε ἑκατὸ ναπολεόνια στὰ χαρτιά, κι' ὅταν σηκωθῆτε ἀπὸ τὸ τραπέζι νὰ δέχεσθε παρηγορίες ἀπὸ ἕναν εὐγενέστατο κύριο, ὁ ὁποῖος νὰ σᾶς ἀποδεικνύει τετραγωνικότατα ὅτι ἂν παίζατε διαφορετικὰ ἀπ' ὅ,τι παίξατε, θὰ κερδίζατε ἀντὶ νὰ χάσετε.

— Νὰ βρίσκεσθε ὑπὸ τὴν ἀπειλὴ κατασχέσεως καὶ νὰ περνᾶτε τὴ βραδυὰ σας σ' ἕνα σαλόνι, ὅπου κάποιος χρηματιστὴς προσπαθεῖ νὰ σᾶς ἀποδείξῃ ὅτι, ἂν ἀγοράσετε Ρωσσικὴ Ράντα θὰ κερδίσετε ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα μές στὸ νερό !

— Νὰ ὀνομάζεσθε Ντουραντέρ, νὰ ἀποφασίσετε νὰ δώσετε 500 φράγκα ὑπὲρ κάποιου φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ γιὰ νὰ ἐξασφαλίσετε μερικὲς ψῆφους στὶς προσεχεῖς ἐκλογὲς καὶ τὴν ἄλλη μέρα νὰ διαβάζετε σ' ὅλες τὶς ἐφημερίδες στὴ στήλη τῶν φιλανθρωπικῶν συνδρομῶν :

«Μπουμανσὲν : 500 φράγκα».

Α. Σχὸλ

πετε, τὴν «Χάϊδω» ὡς ἔργον μπαρμπέρη ! Καὶ ὅμως τὸ ἔργον τοῦ Μελισσιώτου ἦτο ἀνώτερον τοιούτων κρίσεων».

Πῶς μὲ ὅλη τὴν ἔλλειψι θεατρικῆς μορφώσεως, κατώρθωσε ὁ ἁπλοϊκὸς κουρεὺς νὰ παρουσιάσῃ ἔργο τόσο εὐπρόσωπο, οὔτε κι' ὁ ἴδιος ἤξερε νὰ πῇ. Ὅταν τὸν ἐρωτοῦσαν, ἔλεγε : «Νά, ἔτσι μοῦρθε, ἔτσι τὄγραψα !» Καὶ γιὰ πολλὲς ἡμέρες, ὕστερ' ἀπὸ τὴν παράστασι τῆς Χάϊδως, τὸ ὄνομα τοῦ Πανάγου Μελισσιώτη ἐγέμιζε τὶς στῆλες ὅλων τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων. Κρίσεις μακροσκελεῖς, σκιαγραφίες καλλιτεχνικές, συνεντεύξεις μὲ τὸν συγγραφέα, ἄρθρα, ἀρθρίδια, πλαγιότιτλα, μπῆκαν σὲ ἐνάργεια. Ὁ Πανάγος ἦταν πιὰ ψημισμένος καὶ ἔνδοξος. Ἐν τούτοις δὲν περηφανεύτηκε. Ἐξακολούθησε νὰ κουρεύῃ τοὺς πελάτες του ὅπως πρῶτα, νὰ καταγίνεται σὲ ἐφευρέσεις ἀντιπιτυριωδῶν ὑγρῶν καὶ φαρμάκων κατὰ τῆς τριχοπτώσεως ! Ὁ θαυμάσιος αὐτὸς Πανάγος ἔγεινε τὸ καύχημα τῶν κουρέων καὶ ἡ φούρκα τῶν θεατρικῶν συγγραφέων τῆς ἐποχῆς του, οἱ ὁποῖοι δὲν μποροῦσαν νὰ χωνέψουν ὅτι ἕνας μπαρμπέρης τοὺς ἔβαλε τὰ γυαλιά ! Χαρακτηριστικὸ μὲ τὰ παραπάνω εἶνε τὸ ἀκόλουθο ἀνέκδοτο :

Λίγες ἡμέρες μετὰ τὴν παράστασι τῆς «Χάϊδως» του, ὁ Μελισσιώτης συνήντησε στὸ θέατρο ἕνα λόγιο καὶ κριτικὸ καὶ θέλησε ἐμπιστευτικῶς νὰ μάθῃ τὴ γνώμη του.

— Πῶς σοῦ ἐφάνη ἡ «Χάϊδω» μου ; τὸν ἐρώτησε.

Ὁ κριτικὸς ἄρχισε νὰ σοβαρεύεται :

— Νά σοῦ πῶ, Πανάγο μου, τοῦ λέει, τὴ βρίσκω πολὺ ὡ χ ρ ή.

— Τί λές, ἀδερφέ, ἐφώναξε ὁ ἐξυπνος μπαρμπέρης προσποιούμενος ὅτι δὲν ἐκατάλαβε, ἡ «Χάϊδω» μου ὠχρή ; Μὰ δὲν τὴν εἶδες ποὺ ἦταν κόκκινη σὰν παπαρούνα ;

— Ὕστερα δὲν ἔχει καὶ τὴν ἀπαιτουμένην οἰκονομία...

— Ἄ, δὲ θὰ πρόσεξες, φαίνεται, φίλε μου, ἐγὼ τὴ Χάϊδω μου τὴν ἔχω καὶ οἰκονόμα καὶ νοικοκυρά !

— Ὕστερα, τί νὰ σοῦ πῶ !... Σοῦ λείπει καὶ ἡ τάχνη...

— Τάχνη λές ; Ἔλα αὔριο νὰ σὲ ξουρίσω νὰ δῇς τί τάχνη ἔχω !

Τότε πιὰ ὁ κριτικὸς ἐκατάλαβε ὅτι ὁ Πανάγος τὸν ἐκορόϊδευε, κατέβασε τὸ κεφάλι καὶ ἔφυγε, ἐνῶ ὁ κουρεὺς ξεκαρδίζονταν ἀπὸ τὰ γέλοια.

Στὸ ἄλλο φύλλο θὰ διηγηθοῦμε μερικὰ ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ἀνέκδοτα τοῦ παραδόξου αὐτοῦ ἀνθρώπου, καθὼς καὶ τὴν περίεργη συνέχεια τοῦ ἔρωτός του μὲ τὴ Μαρία.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

Ἀπάνω στὴ γλυκειὰ θωριά σου ἐκείνη
μαγευτικὴ χλωμάδα εἶνε χυμένη·
Στὰ φρύδια καὶ στὰ χείλη εἶνε γραμμένη
ἀγνὴ τῆς παρθενιᾶς ταπεινωσύνη.

Ὁ στοχασμὸς τὴν κεφαλή σου κλίνει
κ' ἡ ψυχή σου μὲ σὲ μονάχη κραυνει,
κι' ἂν σηκώσῃς τὸ μάτι αὐτοῦ προβαίνει
Ἀγγέλου ἀγάπη κι' οὐρανοῦ γαλήνη.

Ἂν περπατῆς, τὸ μάτι ἐρωτεμένο
εἰς ὅλα τὰ γλυκὰ κινήματά σου
τῆς ψυχῆς τὸ γλυκόγελο γνωρίζει.

Καὶ ἂν στὰ χείλη φωνὴ σταίλ' ἡ καρδιά σου
δροσιὰ παρηγοριᾶς αὐτὴ ραντίζει
Μέσα σὲ κάθε στῆθος πονεμένο.

Ἰάκωβος Πολυλᾶς

ΔΕ ΓΥΡΕΥΩ ΞΕΝΟ...

Δὲ γυρεύω ξένο, δὲ ρωτάω κρυφό,
δὲ γυρεύω χάρη.
Κάτι μόχουν πάρει, μές ἀπ' τὴν ψυχὴ
κάτι μόχουν πάρει.

Καὶ δὲν ἦταν οὔτε ξωτικὰ
καὶ δὲν ἦταν χέρια,
Κ' ἦταν ἕνα βράδυ πόπαιζαν θολὰ
στὸ γιαλὸ τὰστέρια.

Κ' ἤρθ' ἕνας ἀγέρας, κ' ἤρθ' ἕνας βοριᾶς
κ' ἤρθ' ἕνα σκοτάδι,
— Ὦ ἀδερφή, χαμένον κάποιο θησαυρὸ
ποὺ θρηνοῦμε ὁμάδι.

Μὲς στὸ κῦμα ἀνοίγει δρόμο μυστικὸ
δείχνει τὸ φεγγάρι...
Κάτι μόχουν πάρει, μές ἀπ' τὴν ψυχὴ
κάτι μόχουν πάρει.

(« Ἐλεγεῖα καὶ Εἰδύλλια»)

Κ. Χατζόπουλος

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Ὁ διάσημος Γάλλος πολιτικὸς καὶ ἱστορικὸς ΓΚΙΖΟ.

Η ΠΕΡΔΙΚΕΣ

Δυὸ πέρδικες ζωγραφιστές, ζευγάρι ζηλεμένο
Ζοῦσαν σ' ἀπάτητο βουνό, σὲ μιὰ ψηλὴ ραχοῦλα·
Εἶχαν καὶ δυὸ μικρὰ πουλιά, δυὸ πλουμιστὰ περδίκια,
Κρυφὰ τὰ βγάζαν στὴ βοσκή, κρυφὰ στὴν κρύα βρύση,
Μὴν τύχῃ καὶ τὰ ἰδῇ ἀητός, μὴν ταῦρη τὸ γεράκι,
Ποῦταν μικρὴ ἡ φτεροῦγα τους, κι' ἀνήξερος, ὁ νοῦς τους.
Μιὰ μέρα κεῖ ποὺ γύριζαν κ' ἐκεῖ ποὺ ἐβοσκοῦσαν,
Ἴσκιος ἀητοῦ τὰ τρόμαξε καὶ σκορπισθήκαν ὅλα,
Κι' ἄλλο πῆρε τὰ ἀνάπλαγα, ἄλλο τὰ κορφοβούνια,
Κ' ἕνα, τὸ μεγαλύτερο, ἐχάθηκε στὰ ξένα,
Κ' ἔμεινν' ἡ μάννα μοναχὴ μὲ τὰ μικρὰ περδίκια.

Δ. Βερναρδάκης

ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἡ χθεσινή μαζί σου τσακωμάρα
μ' ἔκαμε τὴ ζωὴ νὰ βαρεθῶ
καὶ μοῦρθε καὶ στὸ νοῦ νὰ σκοτωθῶ,
χωρίς ν' ἀκούσω στὴν καρδιὰ τρομάρα.
Κ' εἶπα : στὸν τάφο δὲν εἶνε λαχτάρα !
Καὶ πῆρα τὸ ξουράφι νὰ σφαῶ,
καὶ τὸ 'χα νὰν τὸ χώσω στὸ λαιμό,
γιὰ νὰ τελειώσῃ κάθε φαωμάρα...
Μὰ δὲν ἠξέρω πῶς καὶ τί καὶ ποιό,
κι' ἀντὶς νὰ κάμω τέτοια ἀντραγαθία
ἐβάρτηκα μὲ μιᾶς νὰ ξουριστῶ...
κ' ἐκόπασε καὶ τούτη ἡ τρικυμία.
κι' ἀντὶς νὰ μ' ἀγροικήσεις σκοτωμένονε,
θάρτω νὰ μὲ φιλήσῃς ξουρισμένονε !

Μικέλης Ἄβλιχος

✲

ΓΝΩΜΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἐκεῖνο ποὺ κάνει τὶς περισσότερες γυναῖκες νὰ μὴ πέρνουν πολὺ στὰ σοβαρὰ τὴ φιλία εἶνε τὸ ὅτι αὐτὴ τοὺς φαίνεται ἄνοστη ὅταν ἔχουν νοιώσει τὸν ἔρωτα.

Ἡ εὐτυχία στὸν ἔρωτα εἶνε ν' ἀγαπᾷ κανεὶς καὶ εἴμαστε πιὸ εὐτυχισμένοι γιὰ τὴν ἀγάπη ποὺ αἰσθανόμεθα ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, παρὰ γιὰ κείνην ποὺ μᾶς δίνουν.